

paa et noget uheldigt Sted, men jeg vil dog fremdrage en Betragtning, som tidligere er gjort gældende, jeg ved ikke, om den gøres gældende alene af Socialdemokraterne, jeg tror det dog ikke, det lader til, at det er en udbredt og overordentlig herskende Anskuelse, det er den, at Kommunen er forpligtet til at afholde Omkostningerne ved et Orkester og lade det spille gratis, fordi man mener, at Befolkningen af Hensyn til sin Kultur, eller hvad det nu er, maa høre Musik. Tænker man sig nu det Tilfælde, at Tivoli maa holde op, vilde man formodentlig forlange, at Kommunen skulde tage fat. Vi hørte jo, hvorledes det blev bebrejdet Formanden for Ordrup-Gentofte Kommune, at hans Kommune ikke havde bevilget noget til Folkemusik. Der er dog nogen Modsigelse i dette. Det erkendes at være en Samfundspligt, enten det nu er Staten eller Kommunen, der skal gøre det, at lade afholde gratis Koncert, og her staar man saa i det Tilfælde, at Kommunen kan faa Musikken gratis, og at Folk ville betale for den, men saa indskrænker man Tivolis Evne til at præstere Musik for bagefter at lade Kommunen udrede det fornødne dertil. Der forekommer mig at være en løjerlig Modsigelse i det.

Naar jeg har fremført disse Bemærkninger, er det for at henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, at det er overhovedet ikke en let Lov at haandtere, der er en Mængde Hensyn, der bør tages, selv om det drejer sig om København, for København kan ikke være den retløse Kommune her i Landet; hvad man finder rimeligt og billigt andre Steder, maa man virkelig ogsaa iværksætte overfor denne Kommune —, at det vil være nødvendigt at gaa til en Overvejelse af, hvad der vil være at gøre overfor de Vanskeligheder, jeg her har paapeget. Jeg vil i Forbindelse dermed sige, at jeg har nogen Frygt for — det gaar mig her, som jeg synes, det ogsaa er gaaet det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) —, at §. 4 kan være en ret farlig Ting. Den sætter Finansministeren i Stand til at fritage helt eller delvis de her omhandlede Præstationer for Afgift, naar deres Formaal er almennyttigt eller velgørende. Jeg har nu en stærk Frygt for, at denne Paragraf kan skabe Vanskeligheder. Den kan komme til at virke saaledes i Hovedstaden. Vi have ganske vist fornylig haft et stort Karneval, hvis Opgave var at samle Penge til velgørende Formaal, og det skulde saa formodentlig have været fritaget. For ikke længe siden

have vi ogsaa haft en Fyrværkerifest, som ogsaa havde med Velgørenheden at gøre. Og jeg ved ikke rigtig, hvorledes man vil bære sig ad med den Slags Ting, men jeg har en Frygt for, at da Politiautoriteterne og Befolkningen i København staa hinanden noget fjernt, kan man vente, at Systemet her vil blive gennemført med nogenlunde Skarphed, men rundt om i Provinserne er jeg bange for, at alle disse Forestillinger i Kroer og Forsamlingshuse ville i høj Grad blive betragtede enten som almennyttige eller velgørende, saa at der faktisk saa godt som intet kommer ud af Skattepligten. Man vil sikkert derfor ogsaa ude omkring i Provinserne se med mere Tilfredshed paa, at denne Lov vedtages, end man gør det her i København. Der er allerede omtalt den store Vanskelighed, at Loven kun omhandler offentlige Forestillinger. Foreningsballer og Foreningskoncerter ere udenfor, og allerede derved er Døren i høj Grad aabnet for en Omgaaelse af Loven baade her i Hovedstaden og paa Landet. — Jeg antager, at man ikke mindst ude paa Landet vil benytte sig af denne Udvej, og jeg vil ikke nægte, at der ogsaa ved Hjælp af denne Paragraf vil kunne iværksættes en Ulighed mellem Land og By, som jeg nødig vil se gennemført i Loven.

Til Slutning kan jeg ikke lade være at fremsætte nogle Bemærkninger over den højst mærkelige Teori til Næringslivets Fremme, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet har fremsat. Den ærede Ordfører siger nemlig, at disse 15 pCts Beskatning af Bruttoindtægten paa ingen Maade vil genere de Næringer, han behandler — det er særlig Teaternæringen —, men vil være til Velsignelse for dem. Det ærede Medlem nævner her to Virkninger. For det første, siger han, vil det have den Virkning, at det er de daarligere Firmaer, der gaa til Grunde. Det vil jeg nok tro, skønt jeg hører, at andre mene, at det netop vil blive de bedste, der ville blive slaade ihjel. Men jeg vil i alt Fald nok tro, at en Del Firmaer vil blive slaet ihjel. Men den anden Virkning, som Loven skulde faa efter den ærede Ordførers Mening, nemlig, at de gode Forretninger skulde blomstre og endda komme til at blomstre saa stærkt, at de ikke komme til at gribe til det, som man siger er Formaalet med Loven, nemlig at fordele Smerterne paa Forbrugerne, idet de gode Forretninger ville kunne drives uden Forhøjelse af Prisen og endda have deres fortræffelige Indtægter —, tror jeg derimod